

Vas vprašam, sinje skale:
Bo spet videl ljub' menè?
Te se govoriti bale!
Mal'ka glas mi kliče: »Ne!«

Tam pa žali me vodica,
'z suhe drage priškrblja,
dragega morda solzica!
men' opomba prestrašna.

Vetrea šep'ta mi pihljaj,
dahnem še enkrat lahko,
me tolaž' od boja dihljaj:
»Prišel, prišel dragi bo!«

Priti utegne, al' prepozno!
bom peščičica zemljé, —
da napis tolažbo grozno:
Prid', kjer ločit' ne preté!

Sonet

Lepo je videti, kak' v zelenjadi
vodíce od podnebja se plavijo,
al' kak' od sonca luči se bliščijo
predragih biserov lepí zakladi;

lepo je rože videti pomladi,
ki jutra prvi žarki jih zlatijo;
al' zvezde, ki očeta čast gorijo
na néba potih o polnočnem hladi.

Pa vse še lepše videt' je devico,
kateri cvetja ni še odpihala
strupena moč posvetnega viharja;

nedolžnost njena otemni danico,
očesi nje sta Kerubov zrcala,
'z lic njenih sveti se nebeška zarja.

Hrepenenje

(Iz Schillerja)

Srečna b'la bi moja duša,
ko bi znala 'z ječe pot;
tu v dolini solz jo skuša
le golj'fivih truma zmot!
Tam deželo, tam cvetlice,
tam vse lepši vidim svet:
O, da b' imel perutnice,
tjekaj hotel bi zletet'!

Strun prijetnih glas brenkljati
se od tamkaj vedno sliš',
sladki čutim duh pihljati,
k'ter'ga poln je paradiz;

zlate jablane šibijo
se od zlahtnega sadú,
tamkaj rože ne zgubijo
mraza zimskega cvetú.

Srečno biti je v lepavah,
k' večno v soncu se blišče,
pač prijeten v teh višavah
ozdravljuje zrak srcé.

Toda reka z'lo šumeča
š'roko stavi nam mejó,
moč valov je predereča,
srce upada mi srčnó.